א חד גיסא נגרא וחד גיסא נהרא פלגין לה בקרנא זול: ולא את הטרקלין כו': אין בהן כדי לזה וכדי לזה מהו? רב יהודה אמר ב אית דינא דגוד או אגוד רב נחמן אמר לית דינא דגוד או אגוד א"ל רבא לרב נחמן לדידך דאמרת לית דינא דגוד או אגוד, בכור ופשוט שהניח להן אביהן עבד ובהמה טמאה כיצד עושין? א"ל שאני אומר עובד לזה יום אחד ולזה שני ימים איתיביה: מי שחציו עבד וחציו בן חורין עובד את רבו יום אחד ואת עצמו יום אחד דברי ב"ה ב"ש אומרים ג תקנתם את רבו ואת עצמו לא תקנתם: לישא שפחה אינו יכול, לישא בת חורין אינו יכול, יבטל, והלא לא נברא העולם אלא לפריה ורביה שנאמר °לא תהו בראה לשבת יצרה אלא, (א) מפני תיקון העולם ד כופין את רבו ועושין אותו בן חורין וכותבין שטר על חצי דמיו וחזרו ב"ה להורות כדברי ב"ש* שאני הכא דאגוד איכא גוד ליכא ת"ש שני אחין אחד עני ואחד עשיר והניח להן אביהן מרחץ ובית הבד: עשאן** לשכר, השכר לאמצע, עשאן לעצמו הרי עשיר אומר לעני:

קח

רש"י

חד גיסא ניגרא וחד גיסא נהרא· שדה של שני אחים שיש נהר על פני מזרח ונגר על פני לפונה: פלגי ליה בקרנא זול· לפי שהנהר טוב מן הנגר והסמוך למים טוב מן הרחוק ואם תחלקנה מן הצפון (ב) לדרום נמלא (מן) כל הנהר לאחד והשני אין לו אלא נגר בלפונו ופעמים שהוא יבש ואם תחלקנה מן המזרח למערב יהיה לאחד הנהר על פני מזרחו ונגר על פני לפונו ולשני אין לו אלא נהר במזרחו לפיכך יחלקום לשמונה חלקים שיהא לשניהם בשוה סמוך לנהר ולנגר וכאשר ירחק מזה ירחק מזה כזה:

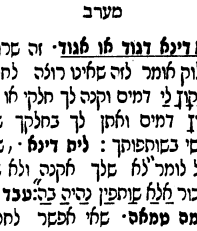

אית דינא דגוד או אגוד· זה שרולה לחלוק אומר לזה שאינו רולה לחלוק או קוץ לי דמים וקנה לך חלקי או אני אקוץ דמים ואתן לך בחלקך שאי אפשי בשותפותך: לית דינא· שזה יכול לומר לא שלך אקנה ולא שלי אמכור אלא שותפין נהיה בה: עבד או בהמה טמאה· שאי אפשר לחלקן כילד יעשו, להכי נקט בכור ופשוט דטריחא מילתא להיות שותפין בה: ומורו בית הלל להורות כו' טעמא דמפני תיקון העולם הא לאו משום פריה ורביה לא כייפינן ליה ולא מלי עבד למימר ליה אקוץ בדמים ואתן לך בחלקך: ה"ג שאני הכא דאגוד איכא גוד ליכא· העבד יכול לקנות (ג) אבל אינו אומר קנה חלקי שאין דמים לבן חורין שאין עבד עברי נמכר אלא לשש:

קח

תוספות

חד גיסא ניגרא וחד גיסא נהרא· פירש רבינו חננאל שדה אשר מזרחה ולפונה נהרא ומערבה ודרומה מושך ניגרא חולקין אותה בקרנא זול

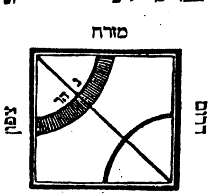

פירוש חולקין אותה באלכסון מקרן מזרחית לפונית לקרן מערבית דרומית ויהיה לכל אחד לד אחד ניגרא וחד לד נהרא וכל היכא דמשיך נהרא או ניגרא קרוי חד גיסא: אית דינא דגוד או אגוד· נראה לר"י דאפילו בדמים יקרים הרבה יותר משוויו יכול לומר לו או גוד או אגוד ואין נראה לריב"א *דא"כ יוכל לסלק אחד את חבירו ע"י עילוי דמים (ד) בדבר שאין בה דין חלוקה: בכור ופשוט שהניח להן כו'· ותימה דאמאי נקט בכור ופשוט ולא נקט פשוט ופשוט ואומר ר"ת דפשוט ופשוט ניחא ליה שיעבוד לזה יום אחד ולזה יום אחד אבל בכור ופשוט קשיא ליה אם יעבוד לבכור ב' ימים הרי נטל הבכור יותר מפי שנים שאם יש עיר רחוקה מהלך יום אחד שמשתכרים בה הרבה שיש שם סחורה בזול ופשוט שאין לו שהות אלא יום אחד לא יוכל לילך שם והבכור שיש לו ב' ימים יכול לילך שם ומשתכר יותר הרבה מפשוט ומשני דמ"מ כך חולקין ור"י מפרש דלהכי נקט בכור ופשוט משום דאמר במי שהיה נשוי (כתובות דף נג:) דשור לחרישה ועומד לחרישה דכ"ע השכר לאמלע אע"פ שאין לזה כי אם מנה ולזה מאתים ולהכי פריך כילד יעשו דעכשיו אין הבכור נוטל פי שנים ומשני דעובד לזה יום אחד ולזה ב' ימים ולא דמי לשור לחרישה ועומד לחרישה דהתם הוי השכר לאמלע משום דמעיקרא אדעתא דהכי נשתתפו אבל גבי בכור ופשוט דלא שייך האי טעמא כל אחד נוטל כפי חלקו:

לישא שפחה אינו יכול· ואע"ג דאמר בהבא על יבמתו (יבמות דף סב· ושם ד"ה הכל) דהכל מודים בעבד שאין לו חיים ולא קיים פריה ורביה והכא נמי אם ישא שפחה לא קיים כיון שהולד מתייחס אחריה ואפי' שבת לא קיים כדמשמע התם דשבת תלוי בפריה ורביה מ"מ אור"י (ה) לא כופין לרבו לעשותו בן חורין משום פריה ורביה אם היה יכול לקיים אפי' שבת כל דהו כיון שהוא אנוס: שנאמר לא תהו בראה וגו'· הא דלא מייתי קרא דפרו ורבו אור"י בר מרדכי משום דלשבת יצרה שייך אפי' בלא עבדות וחליה שפחה וחליה בת חורין ג) דלא כפו את רבה לשחררה אלא משום שנהגו בה מנהג הפקר הא דלא כפו אותו משום שבת דשמא אפילו כשתעשה בת חורין לא תקיים משום דלא מפקדא אפריה ורביה כדאמרינן בהבא על יבמתו (שם דף סה: ושם) דאיתתא לא מפקדא אפריה ורביה אבל עבד כשיהיה בן חורין ע"כ יקיים ור"י מפרש דלכך לא נקט קרא דפרו ורבו משום דפטור הוא מאותה מלוה כיון שהוא אנוס וכדי שיתחייב בה לא כפינן לרבו לעשותו בן חורין דא"כ בכל העבדים נכוף רבם לשחררם כדי שיתחייבו בכל המלות ולכך נקט קרא לא תהו בראה משום (ו) שהיא מלוה רבה ומשום הכי כפינן ובפ"ב דמגילה (דף כז·) נמי מייתי להאי קרא משום הכי גבי אין מוכרין ספר תורה אלא ללמוד תורה ולישא אשה ללמוד תורה דאמר מר גדול ת"ת שמביא לידי מעשה לישא אשה נמי לא תהו בראה אלא לשבת יצרה: כופין את רבו· וא"ת אמאי כופין ליתי עשה דפרו ורבו וידחה לא תעשה דלא יהיה קדש ואומר רבינו יצחק חדא דבעידנא דמיעקר לאו לא מקיים עשה דמשעת הערארה קא עקר ללאו ועשה דפרו ורבו לא מקיים עד גמר ביאה ועוד דהיא אסורה ליבעל לו דלגבי דידה ליכא עשה ועוד אפי' מפקדא (ז) דאפשר לה באחר ועוד כיון דאפשר לקיים שניהם ע"י כפיה לא דחי וא"ת היכי כפינן לשחררו והא אמרי' בפ' השולח (גיטין דף לח: ושם) דכל המשחרר עבדו עובר בעשה וכי תימא מלוה שאני וכי אומרים לו לאדם חטא כדי שיזכה חבירך כדאמרי' בריש שבת (דף ד· ושם ד"ה וכי) והא דשחרר ר"א עבדו בהשולח (גיטין שם) שנכנס לבית הכנסת ולא מצא שם י' התם משום דר"א גופיה עשה מלוה בכך שהשלים המנין והא דאמר נמי בפ' בכל מערבין (עירובין דף לב: ושם ד"ה ולא) דניחא ליה לחבר למיעבד איסורא זוטרא ולא ליעבד עם הארץ איסורא רבה התם משום דקא עביד עם הארץ איסורא על ידו של חבר דקא מאכיל ליה טבל ואומר ר"י דמשום מלוה רבה שרי אע"ג דעובר בעשה כדאמרי' ריש תמיד נשחט (פסחים דף נט· ושם ד"ה אתי) אין לך דבר שמתעכב אחר תמיד של בין הערבים אלא קטרת ונרות ופסח ומחוסר כפורים דערבי פסחים ומפרש התם משום דאתי עשה דפסח שיש בו כרת ודחי עשה דהשלמה אלמא קעבר כהן אעשה דהשלמה כדי שיקיים מחוסר כפורים מלות פסח* וא"ת אמאי כופין וימכור עלמו בעבד עברי למ"ד בפ"ק דקדושין (דף יד: ושם) מוכר את עלמו רבו מוסר לו שפחה כנענית ולמ"ד נמי דאפי' אין לו בנים (ח) רבו מוסר לו שפחה כנענית ואע"ג דאין עבד עברי נוהג אלא בזמן שהיובל נוהג כדאמרי' בפ' האומר בקדושין (דף סט· ושם) הא בבית שני נהג יובל כדפי' ר"ת בהשולח (גיטין דף לו· ד"ה בזמן) גבי הלל תקן פרוזבול ואור"י דאין זה תקנה דאסור למכור עלמו בעבד עברי כדאמרינן בפ"ק דקדושין (דף כב:) אוזן ששמעה על הר סיני כי לי בני ישראל עבדים וגו' וא"ת וישא חליה שפחה וחליה בת חורין והוי דאינו יכול לקדשה דאתי לד עבדות ומשתמש בלד אשת איש (ט) ישאנה בלא קדושין כדאמר לישא שפחה כו' משמע דאי הוה מותר בשפחה לא כפינן לרבו אע"ג דאין קידושין תופסין בשפחה מ"מ היה נושאה בלא קידושין וי"ל דהשתא נמי אתי לד עבדות ומשתמש בלד חירות ולא דמי לפרדה דאמר בפרק אותו ואת בנו (חולין דף עט· ושם) דמרביעין עליה מינה ולא אמר דאתי לד חמור ומשתמש בלד סוס דהתם כלאים כתיב דמשמע שני מינים דומיא דשור וחמור דחרישה ופרדה מין אחד בפני עלמו (י) ומטעם זה מותר לרכוב עליה וא"ת וישא ממזרת דלד עבדות מותר בממזרת כדתנן בהאומר בקדושין (דף סט·) יכולין ממזרין ליטהר כילד ממזר נושא שפחה ובלד חירות נמי מותר כדתנן בפרק עשרה יוחסין (שם דף עב·) ממזרים וחרורים מותרין לבא זה בזה ואור"י דאין זה תקנה להרבות ממזרים בישראל וא"ת וישא נתינה דחרורי ונתיני מותרין לבא זה בזה כדתנן בפ' עשרה יוחסין (שם) ולד עבדות נמי מותר בנתינה דאמר בריש יש מותרות (יבמות דף פה:) ממזרת ונתינה לישראל אבל ביניהו למ"ד מפני שמרגילה הא [היא] מרגלה ליה פי' שיכול להכשיר זרעו ע"י בנו שישא שפחה וי"ל דלעולם אסור נתין בשפחה מ"מ מרגלה ליה כיון שיכול להכשיר אפי' ע"י איסור דהאי גברא לא איכפת ליה באיסור דהא נסיב ממזרת או נתינה וא"ת ומ"ש דאסור נתין בשפחה וממזר מותר הא נתין נמי הוי מפסולי קהל כמו ממזר דכתיב לא תתחתן בם ואור"ת משום דממזר קדש ועומד לפי שנולד מאיסור חמור דלא תפסי קדושין ולכך לא מיתסר בלאו דלא יהיה קדש ומיהו בזכור ובהמה אין להתירו אפי' למאן דמפיק להו בפרק ד' מיתות (סנהדרין דף נד·) מולא יהיה קדש דאין להתירו בקדישות אלא באותן שהוא בא ממנו ומקדישות דזכור ובהמה לא בא וא"ת ומ"ש דגירי וחרורי מותרים בנתינה ואסורים בשפחה ואע"ג דתרוייהו חייבי לאוין ואור"י דנתיני דתפסי בהו קדושין גמרינן משאר פסולי קהל כגון עמוני ומואבי מצרי ואדומי דמותרין בקהל גרים דלא איקרי קהל אבל שפחה דלא תפסי בה קדושין לא ילפא מינייהו: עוד תוס' בדא"ב ב' השייכים כאן

שמע

[ועי' תוס' פסחים פח: ד"ה כופין]

מסורת הש"ס

א) חגיגה ב: פסחים פח: ערכין ב: עדיות פ"א מי"ג [גיטין מא:]: ב) לקמן קסב: ג) [יבמות סו:]:

רבינו גרשום

דליהוו נפישי אריסין מיכן ומיכן וישמרו זה את זה ואמאי כופין · למ"ה · שנים שיש להם שדה אחת לחלוק, ולצד מזרח של שדה היה מושך נהר ולצד דרום של שדה יש שם נגר משוך לאורך השדה שמשקין ממנו השדה ומצד צפון ומערב של שדה יבישה והשתא אין יכולין לחלוק בשום ענין שלא יהא חלק אחד יפה מחבירו אלא א"כ צריכין לחלוק בקרנא זול כעין אותו ציור בד' חלקים דמכל רוח יעשו ב' חלקים מן הנהר ב' ומן הנגר ב' ומן היבשה ב' ויחלקו כי האי גונא כי היכי דלימטי לכל חד וחד שוה לחבירו מן הנהר ומן הנגר ומן צדי היבשה משום דנהר יפה מנגר ונגר יפה מיבשה ובחילוק ענין זה יחלוקו בקו השוה שלא יהא חלקו של אחד יפה משל חבירו ואין אחד מהם נוטל ב' חלקים בשמדלו אלא כעין זה*)· (הנהר המושך מצד מזרח): פיסקא אין חולקין את הטרקלין · פלטורין אא"כ יש בו כדי לזה וכדי לזה דהיינו י' על י' לזה וכן לזה דהיינו שיעור טרקלין · מורן הוא מגדל · ולא את הטלית אלא אם כן יכולין שניתן להתכסות בו זה בפני עצמו בטליתו ולא את המרחץ עד שיכולין לרחוץ כל אחד בחלקו המגיעו וזה הכלל כל ששמו עליו כתחלה מקודם חלוקה שלאחר חלוקה אית לכל חלק שם אותו עצמו כמו שנקרא בתחלה חולקין · ואם לאו אין חולקין אלא מעלין זה לזה בדמים שיקנה אחד מהן חלק חבירו בדמים · ואי ליכא שיעור חלוקה מאי · רב יהודא אמר אית דינא דגוד או אגוד דאם אחד רוצה שישתמשו בו שניהם בשותפות זה שבוע אחד וזה שבוע אחד והאחד אינו רוצה יכול לומר האי דאינו רוצה נישום אותו בדמים ותקנה אתה חלקי או אני חלקך · גוד · משוך תרגו'(א). ורב נחמן אמר לית דינא דגוד או אגוד כלומר אי האי אינו רוצה אינו יכול לכפותו ולנסר לו כן אלא משתמשין בו בשותפות: בכור ופשוט והוא הדין לפשוט ופשוט אלא להכי בעי בכור ופשוט קשה ספי לחלק בג' חלקים . ולהכי. נקיט בהמה טמאה · דאי אפשר לשוחטה ולחלוק הבשר אמר ליה עובד לפשוט יום אחד ולבכור ב' ימים וכן נמי בהמה טמאה זה ישתמש בה ב' ימים וזה יום אחד ואין כאן דין גוד או אגוד : וחציו בן חורין ששחררו אחד מן השותפין · לישא שפחה אינו יכול מפני צד חירות שבו' וכותב שטר לרבו על חצי דמיו שיפרע לו ממה שירויח לאחר שיהיה כולו בן חורין מפני שכשהוא חצי עבד אין לו ממון כלום שכל מה שמרויח ביום שהוא עובד לעצמו סוף סוף למחר כשהוא עבד לרבו הרי הוא עבדו וכל מה שקנה עבד קנה רבו להכי צריך לכתוב שט"ח על חצי דמיו · וחזרו בית הלל כו' מפני תיקון העולם הא לאו מפני תיקון העולם אין כופין את רבו משום דאמרינן דלית דינא דגוד או אגוד דלא מצי עבד למימר לו שחררני ואתן לך דמי חציי או תן אתה לי דמי חציי ואהא מהבל עבדך והיובתא דרב יהודה · לעולם אמר לך רב יהודה בעלמא אית דינא דגוד או אגוד והכא גבי עבד שאני · דגוד איכא אגוד ליכא דעבד מצי למימר לרבו קצוב עלי דמים ואקנה חצי ממך אבל אינו יכול לומר לו אקצוב אני עליך דמי חציי ותקנה אותי מהבל דאינו יכול למכור צד שחרור שבו לישא שפחה · ואי"ת דמפרש"י אגוד ליכא לא מצי עבד למימר לרבו קנה חלקי המשוחרר שאם נותן לו חרב דמים עכשיו כשהוא רבו מהבל חוזר ונוטלן הימנו דמה שקנה עבד קנה רבו ונמצא שאין גופו קנוי כשהוא חוזר ונוטלן למ"ה: אם

עשאן

עין משפט נר מצוה

קיז א מיי' פ"ב מהל' שכנים הל' ג סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' קעד סעיף ג:

קיח ב מיי' פ"א שם הלכה ב סמג שם טוש"ע ח"מ סי' קעא סעי' ו:

קיט ג ד מיי' פ"ז מהל' עבדים הל' ז סמג עשין פו טוש"ע י"ד סי' רסז סעי' סב:

קכ ה מיי' פ"א מהל' שכנים הל' ב ועיין בהשגות סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' קעא סעיף ו:

דא"כ כל עשיר יסלק עני שותפו בדבר שאין בה דין חלוקה כצ"ל מהר"ם:

הגהות הב"ח

(א) גמ' לשבת יצרה אלא מפני תיקון העולם כופין את רבו: (ב) רש"י ד"ה פלגי לה בקרנזול וכו' מן הצפון לדרום נמצא כל הנהר לאחד והשני אין לו אלא חצי נגר וכו' למערב יהיה לאחד חצי הנהר וכו' ולשני אין לו אלא חצי נהר במזרחו: (ג) ד"ה ה"ג וכו' העבד יכול לקנות עצמו ולינא לחרות אבל העבד אינו יכול לומר לרבו קנה חלקי שאין דמים: (ד) תוס' ד"ה אית וכו' ע"י עילוי דמים בדבר שאין בה דין חלוקה: (ה) ד"ה לישא וכו' אור"י דלא כופין: (ו) ד"ה שנאמר וכו' לא תוהו בראה משום שמשמע מצוה רבה: (ז) ד"ה כופין וכו' ועוד אפילו מפקדא אפריו ורבו אפשר לה באחר: (ח) בא"ד ולמ"ד נמי דאפי' אין לו בנים ואשה רבו: (ט) בא"ד בלד אשת איש מכל מקום ישאנה בלא קידושין וכו' מותר בשפחה לא הוה כפינן: (י) בא"ד בפני עצמו הוא ומטעם:

נוטא/מבנה
גוד או אגוד
בטאן כב דין חלוקה האם האחד יכול לכפות את השני:
"קנה חלקי או אני אקנה חלקך"
רב יהודה - אית
דינא דגוד או אגוד
ר' נחמן - לית דינא
דגוד או אגוד
קושיות על ר' יהודה
קשה על ר"נ

* בדא"ב י' לתוס' גירסא: "ש"מ דלית דינא דגוד או אגוד"
עיין כאן

** תוס' ד"ה עיין לכאן
מודפס בדא"ב ב'

---

*) עי' האיור בסוף המסכת

א) [נ"ל תרגום משכו וצ"ע].